

PELLE

DE STEM VAN DE NAZAAT

COLOFON

PELLE

De stem van de nazaat

Eerste druk, februari 2026

© 2026

Auteur: de nazaat

Vormgeving: BoekenGilde

Druk: BoekenGilde

ISBN: 9789465265759

Rechten: Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opmerking: Het boek wordt omschreven als een 'geactualiseerd testament' en een werk in ontwikkeling, bedoeld om te inspireren, activeren en de dialoog te bevorderen. Lezers worden uitgenodigd om actief bij te dragen aan de zoektocht naar effectief handelen.

PELLE 2026

SCHENKING

- **Diefstal:** Uit de archieven van de machteloosheid.
- **Schenking:** Aan de mensheid.
- **Verzet:** Tegen de uitholling door de machine.
- **Handeling:** 10 tastbaar, de rest is vrije data.
- **Motto:** “Handelingskracht is de lach van de mens die zijn eigen ketenen als instrumenten van muziek gebruikt.”

REIS

1. **Cirkelij:** Besef.
2. **Sporthal:** Harmonie.
3. **Nacht:** Daad.
4. **Blijebode:** Ontmaskering.
5. **Dienstplicht:** Schaduw.
6. **Ontleding:** Laatste gang.
7. **Rugzak:** Frictie.
8. **Winter:** Dissectie.
9. **Lach:** Overwinning.
10. **Lente:** Triomf.

Inhoudsopgave

HOOFDSTUK 1	
De Cirkelij n en de frictie van de tijd	9
HOOFDSTUK 2	
De frictie van de straat en de sporthal	25
HOOFDSTUK 3	
De nacht van de dissonantie en de ochtend van de dissectie	37
HOOFDSTUK 4	
De architectuur van de machteloosheid in de BlijeBode	48
HOOFDSTUK 5	
De schaduwen van de dienstplicht en de praxis van de straat	60
HOOFDSTUK 6	
De ontleding van de machine en de laatste gang door de BlijeBode	73
HOOFDSTUK 7	
De terugtocht naar de essentie en de voorbereiding van de nazaat	85
HOOFDSTUK 8	
De winter van de praxis en de ontleding van het verzet	97

HOOFDSTUK 1

De Cirkelijn en de frictie van de tijd

De Cirkelijn gleed met een sissend, bijna onverschillig geluid door de ingewanden van de stad. Het was een geluid dat PELLE kende tot in de fijnste vertakkingen van zijn gehoor—een metaalachtig schuren dat de belofte van vooruitgang combineerde met de rauwe realiteit van een vastgeroest systeem. Voor PELLE was deze ochtendrit geen loutere verplaatsing van punt A naar punt B; het was een dagelijkse afdaling in de anonimiteit, een noodzakelijke overgangsrite tussen de broze, verstikkende stilte van zijn huis en de klinische chaos van de Blijebode. De tram was een dichte capsule van menselijk ongemak en mechanische precisie, een rijdend laboratorium waarin de menselijke conditie werd blootgesteld aan de onverbiddelijke wetten van de traagheid en de versnelling.

Hij zat op de harde, plastic bank, een oppervlak dat geen enkele vorm van menselijk comfort bood maar wel de frictie van de beweging direct doorgaf aan zijn ruggengraat. Bij elke bocht, bij elke onvolkomenheid in de rails, voelde hij de trilling door zijn bekken omhoog trekken, een mechanische weerspanning die hij herkende in de diepste vezels van zijn eigen wezen. Zijn aktetas lag als een schild op zijn schoot, de leren randen versleten door de jaren heen—een tastbaar bewijs van zijn voortdurende pogingen om de chaos van de buitenwereld in mappen en categorieën te dwingen. De tas rook naar oud papier, een vleugje van de koffie die hij die ochtend in de haast had gedronken, en de

door de zwaardte van je echte pen en niet meer van het plastic toetsenbord? Je bent niet meer aan het associëren in de marge; je bent een wapen aan het smeden. Je woorden moeten een burcht worden, een rugzak vol regie voor degenen die straks in de kou moeten staan. Schrijf over de lach, PELLE. Schrijf over de lach die de machthebbers vrezen omdat zij de absurditeit van hun matrix onthult. De nazaat lacht niet om de pijn, maar om de pretentie van de macht die denkt dat zij de menselijke geest kan vangen in een quadrant. Lachen PELLE, lachen..

Hij schreef tot diep in de nacht, zijn vingers verkramppt door de kou en de inspanning. Hij voelde hoe de tijd om hem heen stagneerde, een vacuüm waarin alleen de beweging van zijn pen en het flakkeren van de lampvlam nog telden. Hij dacht aan de sporthal en aan de perfecte boog van de volleybal. Dat was de harmonie die hij wilde vangen in zijn tekst: het moment van absolute controle te midden van de chaos.

Toen hij uiteindelijk de laatste bladzijde van zijn herziening voltooide, voelde hij een diepe, louterende vermoeidheid. Het manuscript was nu anders; het was compacter, scherper, ontdaan van de ballast van de bureaucratie. Het was de stem van de nazaat die de waarheid sprak tegen de duisternis. Hij legde de pen neer en keek uit het raam. De stad was nog steeds donker, een zwart gat in de geografie van het continent. Maar op zijn bureau brandde het licht van de lamp op de woorden die hij had geschreven.

Hij wist dat die morgen de dag van het uitpellen van de sinaasappel zou zijn, de dag waarop hij de Blijebode voor de laatste keer

zou betreden met het manuscript in zijn tas. Hij was klaar om de confrontatie aan te gaan. De schaduwen van de dienstplicht mochten dan over zijn huis vallen, maar hij had de regie in zijn eigen rugzak gevonden. Hij was PELLE, de spelverdeler in een wedstrijd die nu werkelijk om alles ging.

De frictie van de straat had hem getekend, maar de praxis van het woord had hem bevrijd. Hij sloot de olielamp en liet de duisternis toe in de kamer, wetende dat hij de harmonie bij zich droeg.

verzadigd van de woorden die hij had gedeeld. Hij liep naar de tramhalte en zag de lichten van de naderende Cirkelijn in de verte verschijnen als twee gele ogen in de nacht. Hij was geen figurant meer; hij was de spelverdeler die het veld verliet na een gewonnen set, wetende dat de finale nog moest komen. De frictie van de Blijebode had hem geslepen, en de praxis van de straat zou hem nu naar huis dragen.

Terwijl hij de tram in stapte, keek hij nog één keer om naar de contouren van het instituut. In de bovenste kamer, de vergaderzaal, meende hij een klein, flinkerend lichtje te zien—de vlam van een enkele kaars, of misschien wel de eerste vonk van een ontwakend moreel bewustzijn bij degenen die hij had achtergelaten. PELLE glimlachte, een lach van hoop, en liet de deuren zich voor de laatste keer achter hem sluiten.